

Hallo aus Berlin!

Den 30. og 31. maj 2009 deltog KIF Ungdom i det 16. Internationales Pfingstsportfest på Friedrich-Ebert-Stadion i Berlin-Tempelhof, hvor de aktive opnåede flere medaljer, finalepladser og rekorder. Men det er ikke hele historien. Forbered dig på at læse om en tur fyldt med fortabte kuglestødere, uheld, forsvundne ting og ikke mindst en masse regn.

Fredag den 29. maj mødtes Sofie, Caroline, Louise, Anne Sofie, Cecilie, Mikkel R. (populært kaldet Mikling), Troels, Christian, Lasse, Frederik, Jonathan, Anton, Oliver, Emil, Mikkel H. (eller "Store Mikkel" eller Voldborg) klokken 10.10 ved Hovedbanegården for at tage bussen til Berlin sammen med lederne på turen; Bente, Peter, Jeanette, Per (Maria L's forældre) og Vandy (Annettes far).

Nogle timer senere blev Annette, Annika, Aino og Maria L. hentet i Kastrup Lufthavn for at kunne tage videre med fly (igen – de var lige kommet med fly fra skolestævne i Stockholm) til Berlin sammen med Anette (Louises mor) og Maria H. Denne tur var præget af meget trætte piger...

Det skulle vise sig, at timingen for henholdsvis busholdets og flyholdets ankomst var rimeligt nøjagtig, selvom flyholdet fik lov til at vente nogle minutter. Da busholdet endelig ankom, var de i højt humør, og en fremtidig advarsel går på, at Lasse under ingen omstændigheder skal have Red Bull eller nogen anden form for energidrik, medmindre han skal ud på en lang løbetur.

Derefter var det tid til aftensmad (frikadeller, som selv Mikkel H. kunne lide, fisk, bagte kartofler og is) samt fordeling af værelser. Og så sov alle. Eller gjorde de? Klokken to om natten var der nogen, som var vågne, og der går rygter om pigebesøg hos drengene, men... ingen beviser.

Lørdag morgen var *næsten* alle oppe på det aftalte tidspunkt, og turen gik mod stadion via U-Bahn og fødder. Og så var det ellers bare om at komme i gang med det vi var kommet for – atletikken.

Mikkel "Voldborg" Hansen var blandt de første, der skulle i ilden, og alt var i skønneste orden – lige indtil han rent faktisk skulle over, hvor konkurrencen blev afholdt. Pludselig var storesøster (Maria H.) god nok og blev bedt om at følge med, for hvad nu hvis de der tyskere sagde noget, han ikke forstod? Det gik nu meget godt, og drengen har senere fået 10 i tysk, så det kan ikke være så galt endda.

Dog skete det undervejs, at kuglestød for drenge 13 år begyndte lige ved siden af spydkast, og pludselig stod der fire fortabte kuglestødere, som intet forstod af, hvad der blev sagt. Da Mikkel H. på dette tidspunkt godt kunne klare sig selv, måtte Maria hjælpe dem, der rent faktisk havde problemer.

Efter næsten at være blevet sendt væk to gange, blev hun anerkendt som drengenes "officielle" tolk, og de kunne i stedet fokusere på at støde kuglen derudad. Dette endte også meget godt med tre ud af fire drenge i finalen, og Frederiks stød på 9,63 meter rakte til en 4.-plads, mens Mikkel "Mikling" Ringsted blev nummer seks med 8,90 m. Med en ny personlig rekord på 7,34 blev Troels (som tyskerne have store problemer med at udtale) nummer otte, og Lasse blev nr. 11 med 6,07.

I mellemtiden fik Mikkel H. kastet spyddet ud på hele 38,81 meter, hvilket var ny klubrekord (senere slået til Østmesterskaberne) og nok til en femteplads.

Så var stævnet ellers i gang, og i løbet af dagen var der flere rigtigt gode resultater og et utal af finalepladser.

I længdespring for de trettenårige piger, sprang Maria L. 4,20 m og Annette 4,70 m, hvilket rakte til henholdsvis en 11.- og 7.-plads. Aino løb 80 m hæk i en tid på 16,45 s og blev nummer 23, og det samme gjorde Anne Sofie i en tid på 14,46 s, hvilket rakte til en 12.-plads. Oliver løb ligeledes 80 m hæk i tiden 14,69 og blev nummer 12.

Undervejs i forløbet skete der desværre det, at Cecilie under opvarmningen lavede øvelsen symaskine (eller var det overlock?) og landede forkert, hvilket resulterede i en tur på skadestuen. Heldigvis var foden ikke brækket, men Cecilie måtte rende rundt med en støtte på foden resten af turen. Bedre held næste gang, Cecilie!

På 100 m løb Caroline 14,62 s og Emil 12,51 s, og vi havde også nogle stykker, der løb 75 m. Af en eller anden årsag har de den distance i stedet for 80 m, som vi kender det i Danmark. Maria L. løb denne indtil da uprøvede 75 m i tiden 11,31 s, og Troels klarede den på 12,13 s. Mest opsigtsvækkende var dog Christians 75 m, som blev gennemført i tiden 9,29 s, hvilket ikke blot var rigtigt hurtigt, men også ny stævner rekord!!! Og selvfølgelig mere end rigeligt til at vinde... Stort tillykke med det.

Det var dog ikke helt uden uroligheder, at Christians indledende løb blev afviklet. Tyskerne fortalte ganske vist, hvilke heats de enkelte skulle løbe i, men når de skiftede til den næste aldersgruppe, skulle man være meget vågen. Christian skulle løbe i heat 1, men Maria H. måtte over at spørge starteren, om det var den næste aldersgruppes tur eller ej. Selv de tyske løbere var ikke klar over, at det var skiftet, hvorfor Maria måtte fortælle hele flokken af drenge, at det var deres tur.

Der blev også sprunget mere længdespring, hvor Mikling brillerede med 4,80 m og en 4.-plads. Jonathan... Ja – det snakker vi ikke om, vel?

Tilbage er blot nogle kast og enkelte løb. I kugle stødte Annette, Annika, Louise og Anne Sofie. I gruppen piger 13 stødte Annette 7,95 og sluttede på en 7.-plads, i aldersgruppen lige over stødte Louise 8,11 m og fik en 8.-plads, mens Annika stødte 7,46 m og blev nummer 10. Rykker vi en gang længere op i alder, kommer vi til de 15-årige piger, hvor Anne Sofie med et stød på 10,64 m blev nummer fem.

Vi havde også to diskoskastere i gang, hvor Louise blev nummer 7 med 18,67 m, og det skal nævnes, at hun kastede med en 1 kg-diskos, hvilket er hele 250 gram tungere end normalt – ikke desto mindre blev længden ikke påvirket negativt af den forøgede vægt. Oliver kastede ligeledes med en 1 kg-diskos og kom ud på 26,28 og fik en 4.-plads.

Solen havde skinnet hele dagen, men da vi nåede til stafetterne, kunne vi godt fornemme, at det måske ikke ville fortsætte på den måde. Det holdt dog nogenlunde tørt, og vores to hold gennemførte 4x100 m med pigerne (Annette, Louise, Anne Sofie og Sofie) i en tid på 53,81 s og en 6.-plads, mens drengene (Christian, Mikling, Oliver og Emil) løb 50,88 s og blev nummer 4.

Den allersidste disciplin var Mikkel Voldborgs 3.000 m, og så lykkedes det ikke længere at holde regnen tilbage – tværtimod stod det pludselig ned i stride strømme. Dette tidspunkt er oplagt til at fortælle, hvorfor Mikkel H. i denne sammenhæng bliver kaldt Voldborg. Han var ikke i tvivl om, at han ville komme til at løbe i regnvejr, og generelt fortalte han i løbet af hele turen, hvordan vejret ville blive – og havde da også ret mange af gangene.

Imens vi andre stod og heppede, gemt under paraplyer, og hvad vi ellers kunne finde, løb Mikkel de 7,5 omgange på 10,21,47 minutter, ny rekord... Regnvejr er rent faktisk godt for noget!

Efter en lang dag på stadion var det tid til at komme tilbage til vores vandrerhjem, og heldigvis var der en sød dame, der gerne ville køre Cecilie; med hende kørte også Der Alte (Vandy) og Per. Vi andre måtte gå lidt og køre med U-Bahn, men selv det skulle vise sig ikke at være så let endda.

Vi havde nogle billetter, men ikke nok, og på grund af tidspunktet var der ikke nogen steder, vi kunne købe flere – der var lukket. Man kan jo altid tage chancen, men at gå ind i en vogn med fire-fem kontrollører er nok ikke det smarteste træk, så vi var hurtigt ude igen en station længere henne. Der var ikke andet at gøre end at gå, og heldigvis var vejret blevet godt igen.

Det var en lang tur, men langt om længe så vi en ALDI, hvilket Voldborg var ekstremt glad for. Desværre var den lukket.

Langt om længe nåede vi tilbage, og de fleste var vist lidt (læs meget) trætte. Vi spiste sandwich i et fællesrum, hvorefter det var tid til at komme i seng. Fantastisk var det da også at få noget helt tørt tøj på og pakket tingene ud, så de *forhåbentlig* kunne tørre til dagen efter – Maria H. fandt blandt andet ud af, at selvom det er vigtigt at forberede sig til eksamen, er det også rigtigt vigtigt at stille sin taske med bøger i tørvejr, når det regner. Heldigvis var der ikke sket stor skade...

Det blev søndag, og turen gik atter engang til stadion – denne gang med nok billetter. Igen blev der løbet hæk, denne gang 60 m hæk, hvor Annette desværre havde en uheldig passage på den første hæk, men fortsatte og gennemførte i tiden 10,58 s og blev nummer seks. Mikling skulle igennem den samme distance, selvom han hjemmefra er vant til at løbe 80 m hæk. Det startede da også fint, men længere henne passede det bare ikke. Mikling gennemførte i tiden 12,96 s og formåede at blive nummer 7. Og så må Mikling fremover huske startnummeret begge dage, ikke sandt?

Mikling var dog ikke den eneste, der havde glemt noget – hvis I har medicin, der skal tages, er det meget smart at tage den med, når man er af sted hele dagen. I ved godt, hvem I er...

Vi havde også et par spydkastere i gang i form af Annette og Troels, der begge kastede med 400 g spyd. Annette kastede spyddet ud på 27,65 m og fik en flot tredjeplads, og Troels kastede flotte 25,88 m og blev nummer seks.

Frederik blev nummer tre i diskos med et kast på 21,94 m og Maria H. stødte kuglen ud på 8,19 m, hvilket ligeledes gav en tredjeplads.

I pigernes højdespring sprang Aino 1,25 m, og Anne Sofie 1,42 m, hvilket gav henholdsvis en 15.- og en 9.-plads i hver deres aldersgruppe. Under konkurrencen var Anne Sofie især glad for opbakningen, så stor tak til alle dem, der gjorde deres for at gøre det til en fed oplevelse.

Men stævnet var ikke ligefrem slut endnu; der blev også løbet rundt på banen. 1000 m blev løbet af Lasse, Jonathan og Anton, og alle gennemførte i gode tider. Lasse løb 3,24,99, hvilket er ny personlig rekord og gav en 8.-plads, mens Jonathan løb 3,06,68 – også rekord og en 3.-plads. Anton løb distancen for første gang i den flotte tid; 3,12,79 min. og blev nummer seks.

Pigerne løb lidt kortere, nemlig 800 m, og her deltog Maria L., Sofie og Annika. Maria blev nummer to i sin aldersgruppe i tiden 2,32,21 min., Sofie blev nummer tre med 2,26,30 min., og sidst

men ikke mindst blev Annika nummer ti med tiden 2,36,67 min. Dejligt at være tilbage igen, lyder det fra Annika.

Af turens atletikdiscipliner mangler nu kun 300 m, hvor vi havde fem deltagere med i deres respektive aldersgrupper. Sofie og Caroline repræsenterede pigerne, og det gjorde de godt med 43,91 s og en tredjeplads til Sofie, og 46,95 s og en tolvteplads til Caroline.

Jonathan løb 45,67 s (det er meget vigtigt for Jonathan, at jeg understreger, at der er tale om sekunder og ikke en anden obskur enhed!), og Emil løb 40,94 s, hvilket rakte til henholdsvis en 8.- og en 6.-plads.

Igen var det dog Christian, der løb med opmærksomheden... Da der ikke var 300 m for de trettenårige drenge, måtte han jo stille op i gruppen over, og med en tid på 39,00 s, løb han ind på en andenplads lige foran en af deltagerne fra Vestdanmark, som var et udtaget hold, der også deltog i Berlin. Det var næsten synd, at vstdanskeren ikke lige var klar over dette og stillede sig forkert op på præmieskamlen, hvorefter han måtte give plads til Christian, da det ikke var hans eget navn, der blev sagt... Derudover var der snak om Danmarksrekord/bedste notering eller hvad det nu hedder, men det vil jeg ikke blande mig i. Det var under alle omstændigheder rigtigt flot løbet.

Hvis du stadig læser med efter en ordentlig omgang resultater og placeringer, er det nu, noget af det saftige sladder fortælles. For på grund af al begejstringen, begik Aino den fejl at lade sin pung ligge midt i det hele, da hun skulle ned at ønske Christian tillykke med det flotte løb. Trænere og ledere på turen så vantro til, mens hun bare efterlod den, men jo, den var god nok. En lille fælles sammensværgelse senere og pungen var væk. I den efterfølgende tid var ikke engang snakken om Sofies forsvundne pung nok til at hive en reaktion frem (det skal siges, at Sofies pung lå i hendes egen taske), og da Bente spillede forvirret og spurgte Aino om hendes pung, svarede hun da mindst lige så forvirret, at hendes pung da ikke var væk. Der skulle gå mange minutter, før det gik op for Aino, at jo – den var væk! Hun fik den selvfølgelig tilbage efter at have spurgt pænt om den...

Igen skulle vi med U-Bahn tilbage, men hvad nu? Bente begyndte at lede efter billetterne, men kunne ikke finde dem! Der var straks panik, og hun holdt den da også kørende lidt tid, før hun på *mirakuløs* vis fiskede dem op af lommen. Så er det alligevel en skam at have kendt Bente for længe. Nogen af os blev næppe overrasket, og næste gang behøver du ikke overdrive *så* meget, Bente! Men ellers tak for et godt show.

Det var meningen, at vi skulle stoppe på vejen hjem til vandrerhjemmet for at finde et sted at spise, men selvfølgelig valgte vi en station, så vi pludselig befandt os midt i karnevallet, der blev afholdt den weekend. Vi blev enige om at sende Per og Mikkkel H. hen for at købe aftenmaden på en Burgerking, hvorefter vi måtte vente på dem. Det gik også fint, lige indtil Berlins aftenvejr viste sig fra sin knap så charmerende side. Regn igen, og vi søgte dækning nede på U-Bahn-stationen. Vi var ikke de eneste. Tværtimod var den snart fyldt op, og vi stod alle klemmt sammen i hjørnet, imens vi ventede. Heldigvis kom Mikkkel og Per relativt hurtigt, så vi kunne komme videre.

Efter at have mast sig forbi en million mennesker (eller noget i den retning) og flygtet fra regnvejret, endte vi alle sammen hjemme på vandrerhjemmet, hvor vi igen spiste i fællesrummet. Ironisk nok kunne Mikkkel H., som hentede alle burgerne, kun lide pomfritterne. Så var det ellers meningen, at vi skulle have været ude at se noget af Berlin, men det var der ikke rigtigt stemning for, da det var sent og vådt, men heldigvis kom Per på den fantastiske ide, at vi kunne gå på sightseeing om formiddagen i stedet. Det blev altså ikke til noget med at sove længe...

Eller måske alligevel. Da vi andre mandag morgen var godt i gang med at gøre klar til at komme af sted, hvilket også inkluderede at pakke kufferten, var et enkelt værelse stadig ikke oppe – der var problemer med nogle telefoner, der ikke fungerede rigtigt eller noget i den retning. Til sidst lykkedes det dog at få alle af sted, og Vandy og Peter sørgede for at få al bagagen med i en taxa, så vi senere kunne samles ved busstoppestedet.

Vi andre gik og gik – frem og tilbage – og fik set lidt af hvert, taget billeder, kigget på turistbutikker med mere. Vi fik faktisk set så meget på vores sightseeingtur, at vi pludselig var ved at komme for sent til bussen hjem. Så skulle der fart på, men vi nåede det og fandt Vandy og Peter med bagagen, som vi så kunne bringe hen til bussen. Denne gang glemte Annika sin taske, men den blev heldigvis taget med alligevel.

Så var det blot et spørgsmål om at komme hjem; turen forløb roligt de første kilometer bortset fra et par sange her og der (der blev blandt andet sunget Mariehønen Evigglad omme bag i bussen). På færgen blev der købt ind til den store guldmedalje af slik, sodavand og danskvand (!), og busturen fra færgen til København var præget af højt humør og en ordentlig gang krig (kortspillet). Lasse brokkede sig godt nok over, at han ikke måtte købe øl og nok Red Bull, samt at vi på trods af vores formiddagstur ikke fik nået at se så meget af Berlin. Det sidste vil jeg give ham ret i; resten er jeg meget taknemmelig for!!!

Lige inden vi ankom til DGI-byen, fik Mikling det desværre rigtigt dårligt, men hvis man lige ser bort fra den afslutning på turen, kan vi se tilbage på en tur præget af godt sammenhold og flotte resultater. Det lykkedes for os at vinde 10 medaljer, så vidt jeg kan se, men man kan selvfølgelig ikke regne med mine tællefærdigheder (jeg har et princip, der hedder det fremkomne tal plus/minus fem i sådan et tilfælde...). Derudover var der rigtigt mange, der vandt en præmie (det var der til de seks bedste), og endnu flere i finalen (de otte bedste). Og så skal man huske på, at der på grund af mange deltagere nogle gang kun var to forsøg i de indledende og to forsøg i finalen, i stedet for tre i hver som herhjemme.

Generelt har det været en rigtigt fed tur med masser af gode oplevelser. På trods af det (for nogen) fremmede sprog lykkedes det os at komme næsten helskindet igennem, og det har været en af de ture, som gør, at man får lyst til at tage af sted igen.

Og så kan du som læser være ganske rolig, det er ved at være overstået... Jeg vil blot sige tak for denne gang, og jeg håber, at det bliver til mange flere. Indtil da må vi jo alle træne flittigt i sommerferien, så vi har et godt argument for at kunne gøre dette igen... Vi ses!

Mange hilsner

Maria Hansen

PS. Der tages selvfølgelig forbehold for alle slags fejl, hvad enten der er tale om stavfejl, grammatikfejl, fejl i resultaterne, og hvad der ellers kan være galt...